

The image is a vertical composition split into two halves. The background is a sunset sky with a gradient from dark blue at the top to bright yellow at the bottom. Numerous white, thin, diagonal streaks, resembling scratches or light trails, are scattered across the sky. The word "PIIRUSTUS" is written in a white, sans-serif font across the center of the image, spanning both halves.

PIIRUSTUS

PIIRUSTUS

Ryhmänäyttely 11.7.– 22.7. 2007

Galleria Huuto Uudenmaankatu

- 18 Niina Braun
- 22 Eeva-Leena Eklund
- 19 Anja Helminen
- 20 Antti Hämäläinen
- 25 Beata Joutsen
- 04 Salla Järvinen
- 11 Elina Katara
- 14 Tero Kontinen
- 23 Kimmo Kumela
- 15 Paula Martikainen
- 24 Inka Nieminen,
- 12 Kaarina Ormio
- 16 Synnöve Rabb
- 08 Maiju Salmenkivi
- 06 Elina Strandberg
- 10 Heli Änkö

Ajatus nimenomaan piirustuksista koottuun näyttelyyn lähti kaipauksesta nostaa piirtäminen jalkavaimon osastaan kerran-kin näyttelyn päähenkilöksi.

Näyttelyyn osallistuu 16 kuvataiteilijaa: graafikoita, maalareita, valokuvan, videon ja installaatioiden tekijöitä ja kuvanveistäjiä. Joillekin piirtäminen on juuri se omin taiteenlaji, osalle se on ollut lapsuudessa väylä löytää oma alansa – se on ollut niin kiehtova maailma, että siitä tuli ammatti. Joillekin luonnosten tekeminen kuuluu kiinteästi omaan työskentelytapaan, jotkut ovat piirtämisen välillä hukanneet ja taas uudelleen löytäneet.

PIIRUSTUS-näyttelyyn liittyy vihkonen, jossa taiteilijat kertovat omin sanoin omasta suosikistaan (tai viha-rakkaussuhteesta vihokistaan), piirtämisestä, ja sen merkityksestä itselleen taiteenlajina. Tällä kertaa tekstiltä ei odotettu viileän analyttistä muotoa, se saattoi myös olla rakkaudentunnustus piirtämiselle. Kokoelmasta tulikin pienimuotoinen pamfletti piirustuksen puolesta.

Näyttely on osa HUUTO TUOTANTOA- näyttelysarjaa, joka Galleria Huudon ja sen jäsentäiteilijöiden kontaktien kautta tuottaa Helsinkiin kiinnostavia ja ajatuksia herättäviä näyttelyitä ja muita taiteellisia projekteja kansainvälisiltä nykytaiteilijoilta.

SALLA JÄRVINEN

☞☞☞ Kuvataideakatemia veistoluokassa piirrettiin mallia; tiukasti puualustalle kiinnitetyille paperille, lyijykynällä, hitaasti tutkien, viivoja tarkasti seuraten. Taas kumittaen paljon pois, löytäen muodon vähitellen, elävänä ja hengittävänä. Saman asennon kimpussa aherrettiin päivittäin useita viikkoja.

Kuinka aiheen voi nähdä yhä syvemmin ja tarkemmin;
kuinka näköisyys ilmaantuu suhteita tinkimättömästi tutkien;
kuinka laiska mieli välttää näkemästä virheitä, oikaisee ja valehtelee.

Tuota sinnikästä tutkimista jäin kaipaamaan – tarkassa tutkimisessa avain kiehtovaan hiljaisen ilmaisun maailmaan. Joskus vielä annan sille ajan, omistautumiseni.

Kerran ala-asteen kolmannella luokalla sain kunnian piirtää käytöskortteihin kukkia: hyvästä käytöksestä kolme kukkaa, jos ei ollut häiriö- tai unohdusrasteja. Vaikka kuinka yritin, kieli keskellä suuta, en saanut kukkiin mahtumaa kuin neljä terälehteä, vaikka mallikukassa niitä oli viisi. Luokkatoverit hoputtivat ähellystäni, oli jo kiire kotiin.

Nykyään uutta maalausteemaa haistellessa, etsiskellessä piirrän; vesiväreillä, lyijykynällä, vähän tussilla. Ajatuksetta annan värien ja valon virrata maisemasta paperille. Uusien aiheiden kypsyessä piilossa, piirustuksen rytmissä katson yhä syvemmälle ympärilleni, piirrän väreistä ja muodoista nauttien.

☞☞☞ *Piirtely on vapaa tila*

Palaan aina piirtämiseen, sillä se on osoittautunut virvoittavaksi ja uudistavaksi tavaksi irrottautua kuvanteon suorittamisesta. Ehkäpä se on helppo keino palata ajassa taaksepäin siihen kohtaan, jolloin olin lapsi ja halusin kovasti vain piirellä nähdessäni kynän ja paperia.

Piirtämisessä on jotain samaa kuin musiikissa. Sekin on omasyntyistä ja virtaavaa ja sillä on oma rytmensä. Piirustus on kuvanteon alkuääni, syntymän ihme: oli olemassa tyhjä tila ja siihen alkoi muodostua kuva. Joskus flamenco- tai punkkitaristin soitto tuo mieleeni hyvän piirustuksen. Joskus saman saa aikaan herkkä pianokappale. Viiva kulkee aina vähän ajatuksen edellä, hakee ja aavistelee uutta: sillä on etumatkaa ihmismielen kontrolliin.

Piirrän mielelläni kaikkea elävää ja erityisesti ihmisiä. Elävänmallin piirtäminen on sanoina niin kulunut termi, ettei se enää aukaise koko ajatusta: kyse on vaatteistaan (suojastaan) riisutun ihmisen kokonaisvaltaisesta tutkimisesta. Lähempänä voisi olla ilmaisu: ihmisyydenpiirtäminen. Mutta tätä en tietenkään tajunnut silloin kun opiskelin. Paljon myöhemmin huomasin

kuinka tärkeitä ovat nuo kaulan ja pään herkäät viivastot, juuri se millä tavalla pää kiinnittyy kaulaan, ja kaula taas hartioihin. Ja se, ovatko hartioiden ja selän viivastot arasti vai varmoin ottein kiinnittyneet muuhun ruumiiseen.

Viivastot kertovat kuvattavasta asioita, joita olisi vaikea millään muulla tavoin ilmaista.

📖📖📖 Lapsena ja teininä piirsin paljon. Piirtäminen oli ajan täyttämistä, kun ei ollut muuta tekemistä niin ryhdyin piirtämään. Lapsena tehdyt kuvat olivat tussipiirustuksia, joissa oltiin sienimetsässä tai pysäyksissä liikennevaloissa, ne kuvasivat arkisia tapahtumia -ja tietysti prinsessoja. Tarinoita piirtäessäni kerroin niitä samalla ääneen. Piirtämisen on pitänyt merkitä minulle paljon. Ainoa kerta, kun kävelin unissani, hortoilin työpöytäni ääreen järjestämään tusseja oikeaan värijärjestykseen. Muu perhe heräsi aiheuttamaani rapinaan. He seisoivat pimeässä huoneessa ja ihmettelivät, mitä järkeä oli kynien järjestelyssä umpiunessa.

Teininä piirtämissäni kuvissa tytöt olivat tikkulaihoja ja saman kaavan mukaan tehtyjä, tyttöillä oli barbielta lainatut ruumiin suhteet ja uhkea hiuskuontalo. Tarinoissa joita kuvia varten kehittelin oli useimmiten riipaisevan romanttisia ja traagisia elämänkohtailoita Barbara Cartland tyyliin. Lempihahmoni oli kaikkien traagisten kaunotarten äiti Angelika. Nämä kuvat olivat hyvinkin yksityisiä. En näyttänyt niitä kenellekään vaan piilotin ne sängyn alla olevaan laatikkoon. Näitä kuvia pulpahtaa silloin tällöin esiin, muutama kesä sitten mökillä

pienet serkkutyöt tulivat innoissaan esittelemään löytämiään piirustuksia. He ihastelivat mielestään taitavia piirustuksia samalla kun minulle nousi häpeän puna kasvoille. Suhteeni teinikuviin on vieläkin kumman häpeällinen, vaikka ymmärrän, että ne kuuluvat tiettyyn kehitysvaiheeseen.

Viimeksi olen piirtänyt kunnolla noin kymmenen vuotta sitten. Piirtäminen on vain jäänyt, koska suhtaudun luonnosten tekemiseen nihkeästi ja maalaaminen on mielestäni hausempaa ja rennompaa. En ole antanut piirtämiselle aikaa tai sen vaatimaa keskittymistä. Piirtämisen jääminen pois harmittaa ja aina matkalle lähtiessäni ajattelen, että nyt rupean piirtämään, mutta aloittaminen on yllättävän hankalaa. Nyt täytyy ryhtyä pohdinnoista tekoihin.

☞☞☞ Minulle piirtäminen on vastustamaton tapa olla. Vahallisuuden piirtäessä esiin piirtyy teoksen syntymän kaari kokonaisuudessaan poispyyhkimättä, tehden näkyväksi käden tanssin kaltaisen keveyden sekä myös paljastaen hiotummat kohdat, joihin huomio on takertunut.

Piirtämiselle antautuminen ja huomion keskittyminen luo rohkeuden ja vapauden tilan, jossa voi luottaa sydämen löytävän ratkaisut oikeaan aikaan ponnistelematta, ajattelematta. Rentoutuneena keskittyessä tarkkaavaisuuden kohdistamiseen ilman mekaanisia, vertailevia ja luokittelevia ajatusmalleja, on mahdollista yksinkertaisella tavalla olla tietoinen rakkaudesta kaikkea olevaa kohtaan, mitä kullakin hetkellä on. Kun yhteys sisäisestä kehosta on avoinna, voi löytää helmeilevän elämänvoiman ja ilon lähteen, oivalluksen kaiken yhteenkuuluvuudesta.

☞☞☞ Piirtäminen kiehtoo minua mm. seuraavista syistä: se on yksinkertaista ja monimutkaista, helppoa ja vaikeaa ja loputtomasti varioitavissa; piirtäminen on painavaa ja kevyttä, pintaa ja syvyyttä; piirtäminen on nopeaa tai hidasta, runsasta tai niukkaa; piirtäminen on arvostettua ja väheksytyä, vaatimatonta tai koreilevaa; piirtämiseen tarvitaan taitoa tai sitten ei; piirtämistä voi opettaa ja samalla sitä on mahdotonta opettaa, mutta piirtämisestä voi kuitenkin aina oppia lisää; piirtää voi lukemattomilla välineillä erilaisille materiaaleille tai sen voi tehdä aineettomasti; piirtäminen on perinteikästä ja uutta luovaa; piirustus on helppo tunnistaa mutta sitä on vaikea määrittellä; mitä vain voi piirtää.

✏✏✏ Piirtäminen on minulle yleensä ahdistava tehtävä, sellainen, jota oletan, että minun olisi tehtävä, koska olen kuvataiteilija. Sama koskee muutakin kuvantekoa, mikä on tietysti nurinkurista ja tyhmää kuvataiteilijalle. Mutta niin on, minua ahdistavat ja pelottavat sellaiset tekemiset, jotka tuntuvat pakollisilta.

Silloin, kun piirtäminen oli minulle vielä ulospääsykeino pakollisesta, se oli tietysti hauskaa. Piirtelin koulukirjojen reunoihin ja uusiin ja uusiin pieniin paperilappuihin. Olin yläasteella koulussa hyljeksitty ja kiusattu maaltamuuttaja, mutta kuvin kykenin luomaan jotain ihan itse: ihmisiä, mielikuvitusolentoja, tunnelmia. Sitä ei minulta pystynyt ottamaan pois, se oli omaa salaista maailmaani, ja kiusaajanikin kunioittivat kykyäni.

Kuvataidekoulutuksen mukana on pysyvien kuvien luomisesta tullut niitä koulukirjoja, joiden reunoille yritän tehdä jotain muuta: performanssia, installaatioita, tunnelmia; mitä tahansa häviävää, jota ei kukaan kontrolloisi, joka jäisi reunoille, ylimääräiseksi. Lieneekö osa yleisempää koulutraumaani? Sitten tarkemmin ajateltuna en tiedäkään, liittyykö kammo pysyvien kuvien ja konkreettisten möhkäleiden tekoa kohtaan

ollenkaan kuvataidekoulutukseen. Ehkä se liittyy enemmän muun yhteiskunnan odotuksiin. Ja omiin odotuksiini saada hyväksyntää ja pelkooni, etten saisi sitä.

Välistä olen kavaluudella pakottanut itseni piirtämään, esimerkiksi kirjoittamalla kirjan, josta piti tulla satukirjan näköinen ja jossa piti olla kuvat. En halunnut kenenkään vieraan tekemän kuvia, joten minun oli itse piirrettävä ne. Piirsin yksinkertaisia, pikkuraisia lyijykynäpiirustuksia. Ne näyttivät nopeahkosti luoduilta, vaikka tein niitä hitaasti ja korjaillen. Mutta kauimmin kesti henkinen valmistautuminen.

Haluaisin siis, että piirtäisin vielä. Lyijykynässä tai muussa yksinkertaisessa kynässä on kuitenkin sellaisia ominaisuuksia, jotka voisivat tehdä piirtämisestä juuri sellaisen helpon ja vapauttavan pakohetken arjen paineista kuin se minulle silloin joskus oli. Kynä ei paina paljon eikä vie tilaa, ja se on halpa. Se voi olla huomaamaton, ei-tärkeilevä muistiinpanoväline; sillä voi yhtä hyvin piirtää kuin kirjoittaakin.

Haluaisin tehdä muistiinpanoja sekä kirjoituksella että piirtämällä siksi, että se on ihmiselle keino oppia tuntemaan omaa itseään ja omaa maailmaansa.

Nykyään piirtelen melkein ainoastaan seuraleikkinä lapseni kanssa, piirrämme yhdessä, se on kommunikointia. Mutta uskallan piirtää myös välttämättömiä, selittäviä kuvia sellaisesta, jota ilman piirustusta on vaikea selittää: karttoja, kaavakuvia ja suunnitelmia, kuten teltaksi muuntuvan vannehameen käyttöohjeet.

TERO KONTINEN

📎📎📎 Yhdessä illassa voi tehdä luonnoskirjan täyteen piirustuksia, muutama niistä voi olla ihan hyvä. Luonnoskirjan voi helposti tehdä itse: paperia, kansipahvia, liimaa ja lankaa, kärsivällisyyttä. Spontaanit pienet piirustukset säilyy tallessa kansien välissä paremmin kuin irrallaan. Yhtään piirustusta ei kannata koskaan heittää pois.

Kesä saaristossa: maisemia. Pieni luonnoskirja Saksan matkalta: nopeita piirustuksia ihmisistä, sekalaisia muistiinpanoja näyttelyistä. Kotona iltaisin tehtyjä hajamielisiä viivoja, mielen ailahduksia. Luonnoskirjasto täyttää hyllyt ja pöytälaatikot. Joihinkin kuviin voi aina palata uudestaan.

Piirtäminen on tarkkaa havainnontekoa, fantasiaa ja sielunmaisemaa.

PAULA MARTIKAINEN

📎📎📎 Minulle piirtäminen on luonnonhavainnointia, mustetta paperille, hiiltä puulle, suttua nurkkaan, ajatusharhaa, yritystä katsomiseen, muistamista.

Piirtäminen on kaunista, rumaa, ihanaa, kamalaa ja tuskaista. Se on tapani tallentaa, kopioida, tehdä luonnoksia, valmiita teoksia tai ennen kaikkea tehdä muistiinpanoja itselleni.

Piirtäminen on ajatuksen jättämää viivaa.

SYNNÖVE RABB

☞☞☞ Att teckna är som att tänka. Man skapar sig en bild av sin omgivning, av vad som händer. Det är också som att skriva. Man använder bara andra tecken.

De första linjerna man ritar upp är som den första tanken när man vaknar på morgonen. Det allra viktigaste. Utgångspunkten. Det som anger tonen.

Det logiska tänkandet är inte ännu vaket.

Kan man teckna med logiskt tänkande? Alldeles säkert. Men kanske det mindre ofta är till nytta. Jag tror inte tecknandet är det sammanhang där det logiska tänkandet gör sig bäst. I skrivande är det till större nytta. Och framför allt i tolkandet.

Ett tecken. Något som ska göra begripligt. Ett meddelande, tolkningsbart. Man kan (be)gripa och forma det som man vill.

Människan vill tolka. Tolka också händelser som tecken. Som om världen var en människoliknande varelse som kommunicerar på människors vis. Ibland kallar man varelsen Gud.

Den här varelsen tillfredsställer en längtan efter mening. Den eliminerar slumpen, gör världen ”logisk”, begriplig. Och den utmanar människans kreativitet, förmåga att hitta mönster och sammanhang.

Människan kan faktiskt kommunicera med den.

☞☞☞ Piirtäminen on kuin ajattelemista. Piirtäessä luodaan kuva omasta ympäristöstä – siitä, mitä tapahtuu. Piirtäminen on myös kuin kirjoittamista; vain merkit ovat toiset. Ensimmäiset viivat, jotka piirretään, ovat kuin ensimmäinen ajatus aamulla herätessä. Kaikkein tärkein – lähtöpiste – se, mikä määrää sävyn, kun looginen ajattelu ei ole vielä herännyt.

Onko mahdollista piirtää loogisen ajattelun keinoin? Aivan varmasti, tosin se on harvemmin hyödyksi. En usko, että looginen ajattelu on parhaimmillaan piirtäessä. Loogisesta ajattelusta on enemmän hyötyä kirjoittaessa, ja kaikkein eniten tulkittessa.

Piirros, merkki. Se tekee viestistä ymmärrettävän ja tulkintakelpoisen. Ihminen käsittää piirroksen ja merkit, joista se koostuu, ja voi tarttua siihen ja muotoilla sitä mielensä mukaan.

Ihminen haluaa tulkita piirrosten ja merkkien tavoin myös tapahtumia. Ihan kuin maailma olisi ihmistä muistuttava olento, joka kommunikoi ihmisten tapaan. Toisinaan olennosta käytetään nimitystä Jumala.

Olento tyydyttää merkityksenkaipuun. Se sulkee sattuman pois ja tekee maailmasta ”loogisen”, ymmärrettävän. Se houkuttelee ihmisen luovuutta; kykyä löytää kuvioita ja yhteyksiä.

Ihminen voi toden totta kommunikoida tämän olennon kanssa.

(Kääntäjän huomautus: ”Teckning”, piirtäminen, ja ”ett tecken”, merkki, ovat ruotsiksi samaa kantasanaa. Tästä syystä teksti voidaan ymmärtää sekä piirtämiseen että merkkeihin liittyvänä.)

☞☞☞ Minä piirrän mielelläni ihmistä. Kun katson vuosien takaisia piirustuksia, muistan ne hetket, ihmiset ja tunnelmat elävämmin kuin jos katsoisin valokuvaa.

Opiskellessani Kuvataideakatemiassa, ihmettelin kun Marjatta Hanhijoki luennollaan sanoi, että piirtämistaitoa pitää varjella, että herkkyyks siihen voi kadota... Silloin en uskonut, että niin voisi ikinä käydä. Piirtäminen oli niin olennainen osa minua.

Nyt luulen ymmärtäväni mitä hän tarkoitti.

Minä yhdistän piirtämisen runouteen.

Kummassakin taiteen lajissa syntyy usein hyvin pieniä teoksia, jotka kuitenkin voivat ilmaista äärimmäisen paljon.

Mieleeni tulee ote Anna Ahmatovan saamasta lukijakirjeestä; ”Hellästi rakastettu runoilija, kirjoitatteko runoja?”

Sen ylevämpää tehtävää ei ole, yhdestä säkeestänne voi ihmiselle antaa anteeksi kokonaisen hukkaan menneen vuoden...”

☞☞☞ Mitä oli ja missä vaiheessa? Ensin oli tanssi, sitten oli piirustus ja hahmojen kehittäminen. Sitten ilmestyi valokuva ja maalaus elämäni, sitten sekosin videoon ja performanssiin ja nyt olen palannut siihen mistä aloitin. Alkuun, jossa oli ääni liike ja hahmo.

En ole koskaan pitänyt itseäni piirtäjänä. Silti olen piirtänyt aina. Piirustus on aina ollut minulle välivaihe jonkin teoksen sisällä. Luonnosteluväline teoksien hahmottamisessa muille ja itselleni. Nykyään ja viimeisen kymmenen vuoden aikana olen kirjoittanut enemmän kuin piirtänyt. Piirustusnäyttelyssä on esillä videoteokseni, joka on kollaasiteos. Siinä yhdistyvät improvisoitu valolla piirtäminen videolle ja perinteinen frame rec:illä kuvattu piirrosanimaatio.

☞☞☞ Olen piirtänyt niin kauan kuin muistan. Lännenmiehet ja pommikoneet muuttuivat jossain vaiheessa levykansiksi, bändien logoiksi ja kaljapullojen etiketeiksi. Rippikouluiäkäisenä olin erityisen ylpeä taidostani piirtää luurangon käsi keskisormi pystyssä. Piirtäminen liittyi selvästi eri ikäkausien kiinnostuksen kohteisiin. Jälkeenpäin voin ajatella, että se oli myös tapa kapinoida ja aiheuttaa pahennusta. Jo ala-asteella muistan piirtäneeni lahtelaisen strip-baarin logon tutkiesamme kotikaupunkimme mainosvaloja. Opettaja sensuroi ideani ja Tirran mystinen mainosvalo vaihtui turvalliseksi Oululaiseksi.

Myöhemmin piirtämisestä tuli tapa merkitä asioita muistiin. Samalla piirtämiseen alkoi liittyä aivan uusia taiteen tekemiseen sisältyviä merkityksiä. Itse piirtämistä enemmän aloin kiinnostua erilaisten graafisten jälkien tuottamisesta ilman kynää ja muuta perinteistä piirtämisen välinettä. Olen piirtänyt sahalla, rautalangalla, taltalla ja nimiä kirjoittamalla. Nykyisin piirrosmateriaalina toimii esimerkiksi seinille ja tilaan viritelty c-kasettinauhat, joita olen käyttänyt useissa teoksissani.

En oikeastaan mieti, ovatko teokseni piirroksia, veistoksia tai maalauksia. Piirtäminen kuitenkin liittyy olennaisen osana työskentelyyni. Lähes kaikki teokseni ovat jossain vaiheessa olemassa piirroksina, joko luonnoksina tai valmiina teoksina. Piirtämällä ideat tulevat esiin ja jäävät muistuttamaan olemassaolostaan. Valmiissa teoksissa piirrosjälki on usein osa kokonaisuutta; veistosta, esinettä tai installaatiota.

Edelleenkin piirtäminen merkitsee minulle myös kynää ja paperia. Myös käytetty kirjekuori tai mainoslehden laita toimivat alustoina. Piirtäminen voi olla joko kontrolloimatonta ajatusvirtaa tai keskittymistä vaativaa teknisempää työskentelyä. Piirrän lähes päivittäin ja haluaisin kovasti oppia lisää, ja opinkin, kun vain jatkan piirtämistä.

☞☞☞ Äiti piirtää! Äiti piirtää porin, äiti piirtää mummin ja tuffan siihen. Tonne ovelle äiti piirtää tuffan, tuffan auton äiti piirtää, EI RENKAITA, EI RENKAITA! Kyydissä on. Isä, mummi, tuffa, mummu, tuffa, mumma, paappa, pikkuväli ja äiti on. Tuffa ajaa, äiti piirtää mummin taloon. EI EI, mummi vilkuttaa.

Äiti piirtää itkevän tytön, jaa itkevä poika, ja tyttö itkee, itkevän tytön äiti piirtää! Ei itke enää, äiti piirtää kyneleet pois. Itkeveitä tyttöjä, itkevä tyttö menee nauramaan.

Äiti piirtää leivotaan. Joo kaulin on. Äiti piirtää sämpylät uuniin ja hella päälle. Nyt pullat valmiit. Tohon lautanen ja sämpylät siihen. Kuumia on, joo tarvitaan haanska. Äiti laittaa mehua, mehu pois. MAITOA, MAITOA äiti piirtää. Äiti piirtää myyrän. Myyrä imuroi. Imuri sille käteen. Missä se on se se se imurin osa? Äiti laittaa imurin päälle, imuri pois päältä, piirtää imurin pois. Ei pölyä piirretä, pöly pois. Ei Ei mitään kirjoteta, piirretään.

☞☞☞ Piirtäminen on tapa ajatella. Tapa saada kaoottiseen mieleen hetkeksi järjestystä. Keskittyminen pitkäksi aikaa paperiin antaa tilaa ajatuksille, ja rauhallista hetkeä omien ajatusten parissa on vaikea itselleen muuten järjestää.

Piirrosten aiheet vaihtelevat, mutta piirtämisen motiivi pysyy samana. Piirros on kuin mantra. Aivan kuin piirtämällä pyrkisin lähestymään jotain, jonka olemassaolosta en tiedä. Mieleni mustaa möykkyä.

Piirtäminen on ehkä yksi tapa meditoida.

☞☞☞ *Kuvanveistäjän ajatuksia piirtämisestä*

Olen piirtänyt illusorisia maisemia ja sisäkuvia.

Piirtäessäni olen käynyt läpi ajatuksia viivasta, valooristä, mittakaavasta, projektiosta, mustasta ja valkoisesta.

Välineenä olen päätenyt käyttämään lyijykynää paperille. Työskennellessäni ovat ajatukseni hyppineet myös mahdollisuuksiin liimata paperille monenlaisia materiaaleja, kuten esimerkiksi lampaanvillaa keskelle kuvaa. Olen kuitenkin huomannut, että verrattuna kuvanveistoon piirtäminen mahdollistaa monenlaisia nopeita kokeiluja ja suunnanmuutoksia kesken prosessin, minkä vuoksi työskentely on ollut kokeilevaa ja uudenlaista.

☞☞☞ Piirtäminen on minulle henkilökohtainen tapa ilmaista tunteita ja ajatuksia.

Käsittelen maailmaani piirtämisen kautta. Prosessi lähtee liikkeelle omalla painollaan kun otan piirtimen käteeni. Se on minulle luonnollisin ilmaisumuoto.

Piirtäminen jotenkin tempaa mukaansa. Piirrin ikäänkuin tekee omaa matkaansa, johdattelee käsiäni.

Yhdistän piirroksiini väriä, joka on toinen kanavani ilmaisuun. Värit piirroksissani korostavat kuvan tunnelmaa.

Työskentelen perinteisin metalligrafikan menetelmin. Käytän metallipiirrintä, jolla piirrän suoraan pohjustetulle kuparilevyille.

Hiljattain olen tehnyt paljon perhos- ja lumme- aiheisia grafiikoita. Koen niiden symboloivan toivoa, halua parempaan ja kauneutta. Koen perhosissa olevan jotain ylimaallista sekä onnea, iloa ja jotain mitä ei voi käsin kosketella. Lumpeissa vuorostaan näen jotain mystisempää, maanläheistä ja rakasta.

